

Stjernerdalerne

Der var engang en lille pige, hvis far og mor var døde. Hun var så fattig, at hun ikke havde en stue, hun kunne være i, og ikke engang en lille seng, hun kunne sove i. Til sidst havde hun ikke andet tilbage end klæderne på kroppen og et lille stykke brød, som en medlidende sjæl havde givet hende. Men hun var god og from, og da hun var så ene i verden, gik hun ud på marken og bad til Gud.

Der mødte hun en gammel mand som sagde: "Giv mig lidt at spise, jeg er så sulten." Hun rakte ham sit lille stykke brød og sagde: "Gud velsigne dig," og gik videre. Lidt efter mødte hun et lille barn, som grædende sagde: "Jeg fryser sådan om hovedet, giv mig noget, jeg kan tage på." Hun tog da sin hue af og rakte hende den. Lidt efter mødte hun igen en lille pige, som frøs, fordi hun ikke havde noget kjoleliv på. Hun tog da sit eget af og gav hende og lidt efter gav hun også sit skørt bort. Til sidst kom hun ind i en stor, mørk skov, og der mødte hun en, som bad om hendes særk. "Der er ingen, som kan se mig i det mørke," tænkte den lille pige og tog særken af og gav hende den.

Nu stod hun der og havde ikke en smule mere tilbage, men pludselig faldt stjernerne ned fra himlen, og de var lutter blanke dalere. Og skønt hun havde givet sin særk bort, havde hun dog en på, og den var af det allerfineste linned. Hun samlede nu dalerne op, og der var så mange, at hun havde nok for hele sit liv.

* * *